

1

NOVEMBER
2013/2014

0,40 €

TEENS

občasník Gymnázia Myjava

IMATRIKULÁCIE

MAĎARSKO

PREDLŽENÉ
PRÁZDNINY

HVIEZDIČKY

NOVÝ
AMERICKÝ
LEKTOR

AMERICKÉ
SNY

OBSAH

4 PREDLŽENÉ
PRÁZDNINY

7 HVIEZDIČKY

10 IMATRIKULÁCIE

12 MAĎARSKO
PROJEKT COMENIUS

14 NOVÝ AMERICKÝ
LEKTOR

17 MATEMATIKA PO
NEMECKY

18 KONEC
AMERICKÉHO SNA

20 ZAČIATOK
AMERICKÉHO SNA

22 SLOVO SVÄTÉ
(POVIEDKA)

24 DCÉRA KNIHY
(POVIEDKA NA
POKRAČOVANIE)

27

DESIVÉ PRASIATKA (RECENZIA)

30

TO VÁŽNE?

VIETE, ŽE...

... 15. novembra 2013 Matej Pribiš prevzal pamätný list sv. Gorazda priamo z rúk ministra školstva Dušana Čaploviča?

... 15. novembra 2013 sa uskutočnila stužková slávnosť našej oktávy?

... 22. novembra 2013 sa uskutočnila stužková slávnosť našej 4.A?

... 26. novembra 2013 sa súťažne písali eseje v anglickom jazyku?

... 28. novembra 2013 sa uskutočnila súťaž Juvenes Translatores v anglickom jazyku?

... namiesto pani profesorky Moravúsovej prišla nová pani profesorka Emília Pribišová?

Milí čitatelia!

Uplynulo už niekoľko mesiacov, čo som naposledy rozmýšľala, ako vám popriať príjemné prázdniny. Čas na seba nenechal dlho čakať a ja vyberám správne slová, ako vás aj prostredníctvom školského časopisu Teens oneskorene privítať v školskom roku 2013/ 2014. Niekomu sa štyri mesiace môžu zdať ako krátky časový úsek, no verte, že každá sekunda sa dá prirovnať k maličkému zrnku v obrych presýpacích hodinách. Jedna za druhou plynú a postupne každá z nich sa stáva minulosťou. Svet nestojí, neustále je niečo v pohybe, niečo sa mení, niečo vzniká, premieňa sa, niečo zaniká. Práve aj tento školský rok sa môže zaradiť do zoznamu veľkých zmien mnohých ľudí. Sústreďme sa predovšetkým na naše školské prostredie a spomeňme predovšetkým naše nové prírastky- prváčikov a prímanov. Tento školský rok znamená pre nich číro nový začiatok. Avšak pre tých, ktorí si už nejaké tie roky odsedeli v laviciach našej školy, znamená tento rok aj koniec. Ako som už spomenula, všetko má svoj počiatok i koniec. Žiaci prichádzajú a musia i odísť. Tak sa nechajme prekvapiť, čo nám tento magický školský rok prinesie.

PREDLŽENÉ PRÁZDNINY

My sme žiaci a oni učitelia. Hoci sme tak nesmierne od seba odlišní, aj napriek tomu tvoríme jednu veľkú skupinu ľudí, ktorí k sebe jednoducho patria. My študenti máme svoj vlastný život a naši profesori a profesorky taktiež. Avšak takmer každý pracovný deň desať mesiacov v roku sa stretávame pod jednou strechou – strechou nášho gymnázia. Po tohtoročnej dvojmesačnej dovolenke je však naše prostredie ochudobnené o jedného člena zborovne. Je ním pani profesorka **Mgr. Vlasta Hyžová**, pre ktorú sa letné prázdniny zmenili na zaslúžený odpočinok.

Pre tých, ktorí si na pani profesorku spomínajú (či už sú to jej žiaci, alebo kolegovia), prinášame čerstvý rozhovor, ktorý azda posluži na príjemné pripomenutie časov minulých. Nuž a pre tých, ktorí si pani profesorku nestihli „vychutnať“ z akýchkoľvek príčin, ponúkame interview s človekom, ktorého môžeme právom nazvať učiteľom dušou aj srdcom.

AKO STE STRÁVILI SVOJE OFICIÁLNE PRVÉ NEPRACOVNÉ PRÁZDNINY? BOLI STE NIEKDE NA DOVOLENKE?

Zdá sa mi, že tieto prázdniny preleteli úplne najrýchlejšie zo všetkých. Boli sme s manželom v kúpeľoch, kde som si trocha dala do poriadku svoju zlomenú nohu. Časť prázdnin sme strávili s vnučkami, pre staršiu z nich to boli, naopak, prvé prázdniny. Časť na chalupe, víkendy so synmi, s mojou maminou, ktorá má 81 rokov a potrebuje pomoc a podobne.

AKÝ JE TO POCIT BYŤ NA „VYSNÍVANOM“ DÔCHODKU? AKO VYZERÁ VÁŠ PRACOVNÝ DEŇ?

Nejako mi to ešte stále nedochádza a určite mi to ešte chvíľu potrvá, kým si zvyknem na ten pocit, že nemusím myslieť na rozvrh na

ďalší deň. Určite mi nechýba, že sa ráno musím ponáhľať do školy. Ale naša Elis (sučka) ma presvedčí, že treba vstať a ísť na prechádzku. Doobeda robím bežné domáce práce a pomáham manželovi, ktorý je po operácii bedrového kĺbu. Poobede mávam doučovanie angličtiny, takže ma to stále udržiava v kondícii.

CHÝBA VÁM ŠKOLSKÉ PROSTREDIE?

Bude to asi znieť nepochopiteľne, ale áno. Veľmi mi chýba. Tých 35 rokov v škole sa jednoducho nedá len tak vymazať. Kontakt s mladými ľuďmi na hodinách i mimo nich ma vždy veľmi tešil. Chýbajú mi rušné prestávky s kolegyňami a kolegami.

ČO BOLO PODĽA VÁS NAJLEPŠIE NA POVOLANÍ UČITEĽA?

Pre mňa to bola radosť, keď som videla, že moji študenti zvládali angličtinu (a zo začiatku i ruštinu), dokázali ju použiť, dobre zmaturovali, ale hlavne, keď ich po rokoch stretnem ako šťastných a spokojných ľudí, z ktorých mnohí zastávajú zodpovedné miesta, pracujú v médiách alebo sú „len“ šťastní rodičia.

MÁTE NEJAKÝ ŠPECIÁLNY RECEPT NA TO, AKO BYŤ DOBRÝM UČITEĽOM?

Nóóó, to je veľmi ťažké. Myslím, že je dôležité, aby učiteľ ovládal svoj predmet, vedel sa priblížiť k študentom, ale aj vyžadoval vedomosti. Dokázal povzbudiť, ale tiež ukázal určité hranice. A čo je podľa mňa veľmi dôležité, je vzájomná úcta.

KTORÉ MOMENTY ZO ŠKOLSKÉHO PROSTREDIA SA VÁM ZAPÍSALI DO PAMÄTI?

Všeličo sme zažili. Humorné i vážnejšie a smutnejšie. Z mojich začiatkov to bolo, keď sa ma v prvý deň môjho pôsobenia jedna štvrtáčka na schodoch opýtala, či neviem, kto ich bude učiť angličtinu (mysliac si, že som tiež štvrtáčka). Keď som odpovedala, že ja, tak mierne pobledla. Potom hneď na

obede to završila pani kuchárka, ktorá sa ma opýtala, do ktorej triedy chodím. A veľký šok bol, keď hneď na prvé hodiny mi prišiel obávaný pán inšpektor, ktorý „protektčne“ navštívil našu školu hneď po prázdninách.

Zaujímavé sú zážitky z výletov so študentmi a ciest na projektové stretnutia v projektoch Comenius, Lingua, NIL, keď na ceste do Talianska na letisku pri osobnej kontrole jeden zo študentov začal „pípať“ a musel sa, chudák, aj povyzúvať, alebo keď v Seville večer pred odletom ukradli jednému študentovi letenku a my sme hneď ráno odlietali. Síce už bolo všetko cez počítače, ale letenky ešte nie. A tak, kto ešte mal nejaké pesety, prispel na spiatočnú letenku.

Najsilnejší zážitok z ciest mám, keď nás pri pobyte na Tenerife zachytil hurikán a pár dní sme boli potme a bez možnosti kontaktu s rodinou, lebo ani mobil nebolo ako nabiť. Našťastie, kolega, u ktorého sme boli, nám usporiadal sviečkovú párty, zabezpečil jedlo, lebo život tam bol ochromený, nič nefungovalo, školy boli zavreté. Alebo počas projektového stretnutia v poľskom Lubline v roku 2004, veterná smršť, ktorá ťažko poškodila Tatry, sa prehnala i touto časťou Poľska a my sme sa počas dvoch hodín kompletne premočení brodili v metrovom snehu a vo vetre, ktorý bol taký silný, že každú chvíľu mohol zo striech a stĺpov niečo zhodiť na hlavu.

Ale, samozrejme, bolo aj veľa úsmevných situácií v škole, keď sa mne alebo niektorému študentovi, nechtiac, podarilo vyprodukovať nejakú „sexi“ hlášku alebo „super“ vetu. A najväčší zážitok pre mňa bol vždy, keď na hodine vládla dobrá atmosféra a videla som, že moje pedagogické snaženie nachádza odozvu. Ten pocit mi pomohol prekonať problémy a ísť ďalej.

CHCELI BY STE NA ZÁVER ODKÁZAŤ NIEČO ŽIAKOM, KTORÍ VÁS POZNALI, I TÝM, KTORÍ

VÁS UŽ NEZASTIHLI, A TAKTIEŽ I VAŠIM KOLEGOM?

Ťažko povedať niečo múdre, čo ešte nikto nepovedal. Hlavne si treba chrániť svoje zdravie, aj keď mladému človeku to pripadá ako samozrejmosť. Všetkým „mojim“ štvrtákom, ale aj oktávantom prajem veľa úspechov pri maturitných skúškach, ostatným veľa príjemných chvíľ strávených v škole i mimo nej a veľa šťastia všetkým.

Nuž, čo dodať na záver? Pani profesorka bola určite stálicou našej školy niekoľko desiatok rokov. Ja, ako jedna z tých, ktorým odovzdávala svoje vedomosti, by som sa jej chcela v mene všetkých nás, ktorí si ju obľúbili, poďakovať za jej pedagogické schopnosti i za jej priateľský prístup k nám všetkým.

-L-

HVIEZDIČKY

A máme to zase tu. Po takmer roku a štyroch vydaniach časopisu TEENS opäť nadišiel ten čas, kedy sa stredobodom pozornosti stávajú novožiariace hviezdy-prváci. Nás, ktorí do našej školy chodíme už nejaký ten čas, môže ešte stále prekvapiť to nespočítateľne veľké množstvo nových tvárí. Hoci prvákov, prváčiek a prímanov je neúrekom, ich celkový počet vzrástol tento rok na závratne vysoké číslo 84. Presne tak, po niekoľkoročnej odmlke sa opäť otvorili dve triedy 4-ročného gymnázia, jedna trieda bilingválneho gymnázia a jedna trieda 8-ročného gymnázia.

Žiaci prichádzajú, žiaci odchádzajú a žiaci sa vždy vracajú. Lavice našej školy dralo už niekoľko generácií a tento školský rok k nim pribudli aj naši terajší prváci. Tak ako mnohé ročníky pred nimi, aj oni sa vydali na strastiplnú cestu gymnazistu. Sami si určite uvedomujú, že táto cesta pre nich nebude práve najľahšia. No ako sa zvykne vraviť, nie vždy tá najjednoduchšia cesta je práve tá najlepšia. Čaká ich obdobie učenia sa, vzdelávania sa, spoznávania nepoznaného, no aj obdobie plné nezabudnuteľných zážitkov, kamarátstiev, smiechu a zábavy.

Aj napriek tomu, že školský rok je už dávno v plnom prúde a na prvákov sa sypú „haldy“ povinností, mnohí z nich nestratili svoj mládežnícky

optimizmus a na chodbách ich vídať so širokým úsmevom na tvárach.

Časopis TEENS zo zvedavosti nakukol do jednej z tried a hneď vo dverách nás uvítala veselá kopa - 1.B. Z našich zvedavých otázok, ktoré sme kládli bilingválnym prvákom Pavlovi, Máni a Jeleňovi, sme pre vás pripravili krátky rozhovor. Pevne veríme, že sa vám prváci zapáčia prinajmenšom tak, ako sa zapáčili nám.

CÍTITE SA PO NIEKOĽKÝCH MESIACOCH UŽ GYMNAZISTAMI?

Určite áno. Je to pomerne dosť veľký rozdiel medzi základnou školou. Učivo je náročnejšie a keďže sme na bilingválnom gymnáziu, veľký dôraz sa kladie práve na angličtinu. Na základnej škole sme mali iba zopár hodín angličtiny do týždňa a teraz ich máme až osemnásť.

KOLEKTÍV JE ZÁKLAD. AKO STE SI NA SEBA MEDZÍČASOM ZVYKLI?

Musíme povedať, že sme už teraz dosť zohratý tím. Spoločne sa chystáme na výlet do divadla a každý z nás sa nevie dočkať lyžiarskeho výcviku. Čierna ovca či čierny baran sa zatiaľ medzi nami neobjavil.

KEĎ SA TAK POZERÁM NA VÁŠ ROZVRH, DO OČÍ MI BIJE OBROVSKÝ POČET ANGLIČTINY. MÁTE RADI ANGLIČTINU? KTORÝ PREDMET SA VÁM PÁČI ZATIAĽ NAJVIAC?

Presne tak, angličtiny je tam až-až. A práve angličtina patrí medzi naše obľúbené predmety. Speaking s

Mattom je skvelý. Zbožňujeme jeho zmysel pre humor a jeho slovenskú výslovnosť. Na hodinách s ním sa veľa naučíme, no aj sa veľa zasmejeme. K tým obľúbeným predmetom patrí rozhodne ešte telesná výchova s pánom profesorom Petrom Varsíkom.

MOŽNO JE NA TO SKORO, ALE AJ NAPRIEK TOMU SA SPÝTAM, ČI MÁTE NEJAKÉ SNY A PREDSAVZATIA DO BUDÚCNOSTI.

K škole patrí jednoznačne aj zábava, a preto by sme chceli čo najviacej oslavovať. Avšak najdôležitejšie bude teraz prejsť do ďalších ročníkov. Hoci, keď nad tým tak uvažujem, opakovanie je matkou múdrosti. No radšej nič, budem sa držať toho, že jednoznačne chcem úspešne prejsť do druhého ročníka.

Milí prváci, srdečne vám ďakujeme za zaujímavý rozhovor a držíme vám palce v budúcich rokoch. Sme presvedčení, že sa nevidíme naposledy.

-L-

A ČO NA TO TRIEDNI PROFESORI...?

Máme za sebou prvé mesiace školského roku 2013/14, počas ktorého sme na školských chodbách mohli zaregistrovať mnoho nových tvárí – tohtoročných prvákov. Na to, akí sú a ako sa im zatiaľ darí, sme sa spýtali ich triednym profesorov, ktorými sú: **Mgr. Danko Mockovčiaková** – prima; **Mgr. Gabriela Horváthová** – 1.A; **Mgr. Michaela Čankyová** – 1.B; **Mgr. Peter Varsík** – 1.C.

AKO STE SA PRIPRAVOVALI NA ÚLOHU TRIEDNEHO PROFESORA / PROFESORKY?

DM: Každá trieda je originál, na to neexistuje špeciálna príprava.

GH: Táto trieda je mojou treťou triedou na gymnáziu, tak prípravy prebehli úplne klasicky – príprava triedy lavice, nástenky, kvety a triednej dokumentácie.

MČ: Keďže nie som triednou učiteľkou po prvýkrát, vedela som, do čoho idem a čo ma čaká. Rozdiel bol akurát v tom, že naposledy som dostala prímu, teraz mám prvákov, ktorí už nie sú deťmi, takže s nimi môžem jednať na úrovni takmer dospelých ľudí.

PV: Tešil som sa.

S AKÝMI POCITMI STE VSTUPOVALI DO TRIEDY?

DM: S pocitmi plnými očakávania.

GH: Do triedy som vstupovala s očakávaním, čím ma noví študenti prekvapia, zaujmú, čím sa budú líšiť od predchádzajúcich študentov.

MČ: Bola som, samozrejme, zvedavá a plná očakávania, akí študenti prídu, ako budú vyzeráť, ako sa budú správať a či z nich bude dobrý kolektív. Nerada by som to zakríkla, ale zatiaľ sa javia ako trieda, ktorá by mohla dobre fungovať počas celého štúdia na našej škole. Je tam zopár „týpkov“ v tom dobrom slova zmysle.

PV: Tešil som sa.

AKO ZATIAĽ VNÍMATE POSTAVENIE VAŠEJ TRIEDY V ŠKOLE?

DM: Sú najmladšia a súčasne aj najmenšia trieda v škole, tak to určite nemajú ľahké.

GH: Trieda 1.A je klasická trieda so silnými osobnosťami i tými, ktorí sa zatiaľ neprejavili, a myslím si, že za 4 roky si nájde pevné miesto v tejto škole.

MČ: To sa zatiaľ ťažko hodnotí, ale spýtajte sa ma o pol roka.

PV: Bez problémov.

ČO BY STE ZAŽELALI SVOJIM ŽIAKOM?

DM: Veľa vytrvalosti v štúdiu a nech sa im podarí vytvoriť kolektív, kde sa budú dobre cítiť.

GH: Svojim študentom chcem zaželať veľa úspechov nielen v štúdiu, ale i v športe a osobnom živote, aby roky v našom gymnáziu boli najkrajšími rokmi ich života.

MČ: Svojim žiakom želám veľa energie na štúdium, pevné zdravie a plno skvelých zážitkov, aby si po ukončení štúdia v našej škole mohli povedať: „Bola to dobrá voľba.“

PV: Alles Gute!

*Za rozhovor triednym profesorom
veľmi pekne ďakujeme.*

Kika

IMATRIKULÁCIE

Vo štvrtok 24.10. 2013 sa v našej škole uskutočnili imatrikulácie prvákov a prímy. Žiaci ráno vyfasovali cedule s nápismi, niektoré triedy klobúčiky z plastových pohárov, na ktorých bola prilepená smrtka. Ako bonus sa žiakom zalepila jedna ruka lepiacou páskou (v 1.B aj jedna hlava). Pre interview sme si zašli do 1.B, kde očividne platí pravidlo: „Ak chcete 1.B, musíte mať aspoň polovicu 1.B.“

Pretože odpovede na otázky lietali z každej strany, človek si sotva stíhal poriadne zapisovať.

AKO SA VÁM PÁČILI IMATRIKULÁCIE?

Kubo a Máňa: Boli dobré.

Dominika: Boli dobré, ale niektorí vraveli, že boli nudné.

AKÉ ÚLOHY STE DOSTALI NA IMATRIKULÁCIÁCH?

Máňa: Tancovať Hriešny tanec.

Kubo: Studené.

Dominika: Šmirglovať dosku zadkom.

Palo: Pomyje, tanec, piť humus.

Klau: Odohnať mačku.

Luisa: Tancovať.

Tamča: Ješť jablko a čistiť zuby.

Nina: Čítať jazykolam.

Katka: Tancovať.

Miška: Tiež som šmirglovala.

KTORÚ Z ÚLOH BY STE URČITE NECHCELI ROBIŤ?

Máňa a Dominika: Rozhodne nie hrabanie sa v pomyjach!

Jakub: Pomyje.

Dada: Robiť jukebox.

Imatrikulácie boli celkom vydarené. Niektorí poodchádzali skôr, niektorí zostali až do konca, ďalší sa zasa zľakli a neprišli vôbec. Na jednu žiačku sa dokonca na imatrikuláciách zabudlo, hoci na ne prišla.

Nikola Červinková

MAĎARSKO

PROJEKT COMENIUS

I tento školský rok, ako už mnoho rokov predtým, sa naša škola zapojila do medzinárodného projektu Comenius. V septembri žiaci 2.B, 2.A a sexty navštívili malebné mestečko Paks (čítaj Pakš), ktoré sa nachádza cca 80 km od Budapešti. Žiaci spoznali novú krajinu, nových ľudí a celkovo novú kultúru. Dovoľte mi, ako jednej z priamych účastníčok priblížiť vám náš pobyt.

Prvý deň sme cestovali veľmi skoro, mnohí z nás museli vstávať už o štvrtéj ráno, aby stihli včas prísť na miesto stretnutia. Odchod z Myjavy bol o pol šiestej ráno. Samotná cesta bola veľmi náročná a únavná, pretože sme museli niekoľkokrát prestupovať z autobusu na vlak a z vlaku na autobus. Jediným miestom, kde sme si mohli aspoň trochu pospať, bol rýchlik z Bratislavy do Budapešti.

Celý týždeň žiaci spoznávali krajinu našich susedov - Maďarsko. Videli jadrovú elektráreň, Balaton, kúpeľné mestečko Héviz, ba dokonca boli i v jaskyni, kde bol uložený jadrový odpad. Plavili sa na veľmi zvláštnych

lodiach a teraz už môžu na to len spomínať.

Ale nemyslite si, že výmenné pobyty sú taká „hračka“, študenti zažili aj veľa stresov a hádok predtým, ako vycestovali. Tieto pocity sú späť s prezentáciami, ktoré museli urobiť.

Naozaj sme mali veľké ťažkosti s vymýšľaním podkladov na prezentácie. Nemohli sme prísť na niečo originálne a zaujímavé. Keďže sa hovorí, že naša škola vždy všade zožala úspech, tak sme nechceli byť tí, čo prevezmú „veľkú vec“ a potom to pokazia. Prezentácia nás stála veľa síl a nervov, pretože sme mali pár technických problémov, ktoré nám dali poriadne zabrať. Ale nakoniec všetko dobre dopadlo a prezentácie zožali taký úspech, že sme ich museli opakovať dvakrát.

Ale nejde len o prezentácie a cestu. Veľa sme spoznali a zažili. Som veľmi rada, že som mala možnosť ísť do Paksu, pretože som spoznala nových ľudí a myslím si, že i v angličtine som sa zdokonalila, čo bol zámer. S našimi hosťujúcimi rodinami sme veľa zažili. Som rada, že sme boli v kontakte aj s ostatnými deckami, nielen zo Slovenska. Posledné dni z nás bol taký tuhší kolektív a podľa mňa to bolo super.

Takže, milí naši študenti, ak budete chcieť zažiť „kopec“ dobrodružstva a mať veľa skvelých spomienok, tak sa prihláste do medzinárodného výmenného projektu a uvidíte, že budete spokojní, pretože vás nečaká nič iné, len veľa srandy a skvelých zážitkov.

Tamara

NOVÝ AMERICKÝ LEKTOR

Matt Haarman je od začiatku tohto školského roku lektorom anglického jazyka v našej škole. Bolo preto samozrejmosťou urobiť s ním rozhovor a všetkých s ním zoznámiť.

HI . HOW ARE YOU ?

Partly sunny, but little bit of clouds.
I have become good Kopaničiar.

DO YOU LIKE IT IN SLOVAKIA?

Yes, I love it.

DO YOU THINK SLOVAK STUDENTS ARE CRAZY?

I think some of them are quite crazy, but they smell a lot better than the American ones.

DO YOU THINK YOU ARE CRAZY?

I haven't decided yet, but it is quite possible.

AHOJ. AKO SA MÁŠ?

Prevažne slnečno, len trochu oblakov.
Stal som sa dobrým Kopaničiarom.

PÁČI SA TI NA SLOVENSKU?

Áno, milujem to tu.

MYSLÍŠ SI, ŽE SLOVENSKÍ ŠTUDENTI SÚ BLÁZNIVÍ?

Myslím si, že niektorí sú trochu blázniví, ale voňajú o dosť lepšie ako tí americkí.

MYSLÍŠ SI, ŽE SI BLÁZNIVÝ?

Ešte som sa nerozhodol, ale je to celkom možné.

DO YOU LIKE SLOVAK CUISINE?

Yes, I love it. I like it more than anything in America. My favourite meals are segedín, sviečková and bryndzové halušky.

DO YOU LIKE SLOVAK ARCHITECTURE?

The new stuff is not bad, but there is too much concrete and right angles in the old stuff.

DO YOU LIKE SLOVAK GIRLS?

Yes, they are the most beautiful girls in the world. In fact, the Slovak princess who stole my heart brought me there.

DO YOU REGRET MOVING TO SLOVAKIA?

No, I don't. The only time in a year when I regret it is winter when there is no sun for two months.

MARK CHRISTENSEN, WHO WAS THE LECTURER AT THIS SCHOOL LAST YEAR, PUT ON THE INTERNET SOME SONGS IN SLOVAK THAT WERE WRITTEN, SUNG AND PLAYED BY HIM. DO YOU ALSO WANT TO DO SOMETHING LIKE THAT?

No, I would rather not do that. I sound like a hurt animal when I am singing.

DO YOU MISS AMERICA?

Yes, I go to the USA every summer to see my family and friends.

WHEN WERE YOU BORN?

A long time ago in a galaxy far far away.

MÁŠ RÁD SLOVENSKÚ KUCHYŇU?

Áno, milujem ju. Mám ju radšej, než čokoľvek v Amerike. Moje obľúbené jedlá sú segedín, sviečková a bryndzové halušky.

PÁČI SA TI SLOVENSKÁ ARCHITEKTÚRA?

Novšie stavby nie sú zlé, ale v starších je príliš veľa betónu a pravých uhlov.

PÁČIA SA TI SLOVENSKÉ DIEVČATÁ?

Áno, sú najkrajšie na svete. Popravde, jedna z nich, ktorá mi ukradla srdce, ma sem dostala.

NELUTUJEŠ, ŽE SI PRIŠIEL NA SLOVENSKO?

Nie. Jediný raz v roku, keď to ľutujem, sú dva zimné mesiace bez slnka.

MARK CHRISTENSEN, KTORÝ TU BOL LEKTOROM MINULÝ ROK, DAL NA INTERNET ZOPÁR SVOJICH PESNIČIEK, KTORÉ SÁM AJ SPIEVAL A HRAL. CHCEŠ TIEŽ SPRAVIŤ NIEČO PODOBNÉ?

To radšej nie. Keď spievam, znie to ako nejaké ranené zviera.

CHÝBA TI AMERIKA?

Áno, vraciam sa tam každé leto pozrieť svoju rodinu a priateľov.

KEDY SI SA NARODIL?

Veľmi dávno, v galaxii, ktorá je veľmi ďaleko.

IN WHICH CITY DID YOU LIVE IN AMERICA?

I mostly lived in two cities . I used to live in Border, Colorado, which is the most beautiful city in Milky way and in Denver, Colorado.

WHAT SCHOOL DID YOU STUDY AT?

In Concordia University in a horrible place Nebraska. However, it was a good university.

WERE YOU PLANNING TO BE A TEACHER WHEN YOU WERE YOUNG ?

In high school not, but then I started going to a college and there I decided so. My other option was to be a firefighter.

WHY HAVE YOU CHOSEN EXACTLY OUR SCHOOL ?

Because it is located in the best city in Slovakia©.

WHY IS „WHAT'S UP?“ YOUR FAVORITE PHRASE?

I just want to make sure everyone understands this phrase.

V AKOM MESTE SI ŽIL V AMERIKE?

Žil som hlavne v dvoch mestách, Borderi v Colorade, ktorý je najkrajším mestom v mliečnej ceste a v Denveri v Colorade.

NA AKEJ ŠKOLE SI ŠTUDOVAL ?

Na Concordia University na hroznom mieste zvanom Nebraska. Samotná škola bola však dobrá.

PLÁNOVAL SI V MLADOSTI BYŤ UČITEĽOM?

Na strednej škole ešte nie, ale potom som išiel na vysokú školu, kde som sa tak rozhodol. Moja druhá možnosť bola byť požiarnikom.

PREČO SI SI VYBRAL PRÁVE NAŠU ŠKOLU ?

Lebo sa nachádza v najlepšom meste na Slovensku©.

PREČO JE „WHAT'S UP?“ TVOJA OBLÚBENÁ FRÁZA?:

Ja sa chcem len uistiť, že jej každý rozumie.

L'uboř

MATEMATIKA PO NEMECKY

V minulom školskom roku som sa zúčastnila medzinárodnej matematickej súťaže Klokán. Získala som 100% a umiestnila som sa v kategórii Kadet G12 medzi 15 najlepšimi riešiteľmi z celého Slovenska. Za odmenu som dostala ponuku stráviť posledný týždeň letných prázdnin v Nemecku, neďaleko mestečka Eberswalde, kde sa konal medzinárodný matematický kemp úspešných riešiteľov Klokána zo Švajčiarska, Nemecka, Holandska, Rakúska a Poľska. Takisto sa tohto kempu zúčastnil aj jeden riešiteľ z Číny a jeden z Turecka.

Do Nemecka sme vycestovali skoro ráno z bratislavskej Hlavnej stanice. Cesta bola dlhá, no aspoň som mala možnosť spoznať ďalších slovenských účastníkov kempu. Už vo vlaku sa rysovali nové kamarátstva a keď sme dorazili do kempu, bez problémov sme spoznali aj ostatných účastníkov.

Okrem každodenných prednášok z matematiky v anglickom jazyku sme mali naozaj pestrý program. Takmer každé poobedie sme sa zapájali do rôznych športových turnajov a podvečery sme trávili kúpaním sa v jazere Werberllinsee spolu s novými kamarátmi so všetkých krajín.

Takisto sme mali možnosť navštíviť hlavné mesto Nemecka, kde sme strávili takmer celý deň spoznávaním najznámejších častí Berlína. Videli sme Brandenburskú bránu, Alexander Platz, Berlínsky múr, Sony Centrum a mnoho ďalších pamiatok a atrakcií.

Navštívili sme aj termálne kúpalisko a historické mestečko Templin, kde sme sa všetci výborne zabavili a

dozvedeli sme sa veľa nového. Každý deň sme utužovali priateľstvá medzi sebou a keď prišiel deň odchodu, ani jednému z nás sa nechcelo ísť domov.

Bola to výborná skúsenosť. Spoznala som nových ľudí z rôznych kútov sveta, zlepšila som sa v anglickom jazyku a spoznala som kultúru jednotlivých krajín. Priniesla som si domov nezabudnuteľné zážitky a spomienky, ktoré mi vždy vyčaria úsmev na tvári.

Nikola Zvercová, 3.A

KONIEC AMERICKÉHO SNA

Každoročne ponúkajú viaceré spoločnosti možnosť ročného či polročného pobytu v Amerike, prípadne v inej krajine. Keďže táto ponuka rozhodne znie zaujímavo a mnohí z vás možno aj rozmýšľajú, že by sa na niečo také odhodlali, rozhodli sme sa pre vás pripraviť rozhovor so **Zuzkou Durcovou**, žiačkou triedy oktávy, ktorá takýto zážitok absolvovala na vlastnej koži.

TAKŽE, ZUZKA, AKO TI VÔBEC NAPADLO, ŽE PÔJEŠ DO USA?

Vždy som mala rada cestovanie a lákala ma Amerika. A potrebovala som sa zlepšiť v angličtine, keďže teraz sa už maturuje z vyššej úrovne.

KDE KONKRÉTNE SI SVOJ POBYT STRÁVILA?

Bývala som v meste Harrisburg, štát Pennsylvánia.

BOLO TREBA VYBAVIŤ VEĽA VECÍ PRED ODCHODOM?

Najprv bolo treba v agentúre urobiť test z anglického jazyka. Potom vyplniť oficiálnu prihlášku do programu, zohnať potvrdenia od lekára a zo školy. Musela som napísať o sebe a mojich záľubách, poslať zopár fotiek. A potom

neskôr nasledovalo už vybavovanie víz na americkej ambasáde v Bratislave a kupovanie leteniek.

ČO HODNOTÍŠ AKO NAJPOZITÍVNEJŠIU VEC NA CELOM POBYTE?

Najlepšie bolo spoznávanie americkej kultúry - vyrezávanie tekvíc a "trick or treat - ing" počas Halloweenu, jedenie moriaka na Thanksgiving. Počas Vianoc rozbaľovanie darčiekov 25 - ho

ráno. A super bolo, že som si mohla vyskúšať, ako to vlastne v takej americkej škole chodí.

VYSKYTLI SA AJ NEJAKÉ NEGATÍVA?

Oni nemajú mak ani tvaroh. A netušia, že Slovensko vôbec existuje.

ČO HOVORÍŠ V AMERICKÝ ŠKOLSKÝ SYSTÉM?

Nekladú na nich také vysoké nároky ako na nás, ale študenti tam majú výhodu v tom, že už v prvom ročníku na strednej si môžu zvoliť predmety, ktoré sa chcú učiť. (pozn. red.: v našej škole je to možné v rámci alternatívneho učebného plánu v 4. ročníku). A

skvelé bolo, keď sme mali telesnú, strieľali sme z luku a ja som sa mohla hrať na Pocahontas.

VRÁTILA BY SI SA TAM, POPRÍPADE, CHCELA BY SI TAM V BUDÚCNOSTI ŽIŤ NATRVALO?

Určite by som chcela ísť, minimálne navštíviť rodinku.

MÁŠ NEJAKÉ ODPORÚČANIE PRE PRÍPADNÝCH ODVÁŽLIVCOV, KTORÍ BY CHCELI NIEČO PODOBNÉ SKÚSIŤ?

Určite chodte, ak máte možnosť, pretože je to úžasná skúsenosť do života.

Matej Pribyl

NA ZAČIATKU AMERICKÉHO SNA

Koncom prázdnin traja žiaci triedy 3.B - **Zuzka Pagáčová, Kamila Majdlenová a Kubo Barszcz** - boli ďalší, ktorí odcestovali až do ďalekých Spojených štátov amerických, kde budú tento školský rok študovať. Mnohí ste iste zvedaví, aké to tam je, preto som Jakuba a Kamilu vypovedal.

JAKUB BARSZCZ

AKÁ JE RODINA, DO KTOREJ SI SA DOSTAL ?

Rodina, do ktorej som sa dostal, je vynikajúca, všetci sú veľmi milí a priateľskí. Bývam u 52-ročnej panej a 58-ročného pána v meste Indianapolis. Ich deti sú už všetky dospelé a skončili školu, tak majú miesto nich mňa. Ich najmladší syn Jake študoval jeden rok v Prahe, tak teda to cítili ako povinnosť zobrať si niekoho z tej oblasti.

AKÁ JE ŠKOLA, KTORÚ NAVŠTEVUJEŠ ?

Škola sa dá, ale je to rozhodne ťažšie než GYMY. Je tu iný systém hodnotenia a výučby, kde 69% v písomnej práci znamená D (4). Eseje sa tu píšú dosť často. Keď sa to spojí s domácimi úlohami každý deň, tak je to niekedy na nevydržanie.

NAŠIEL SI SI TAM UŽ NEJAKÝCH KAMARÁTOV?

Kamarátov, myslím si, mám dosť. Tuto je tá škola dosť malá, takže každý pozná každého.

„NAŠIEL“ SI SI TAM UŽ AJ NEJAKÝCH NEPRIATEĽOV“?

Pár „nepriateľov“ by sa našlo, aj keď nie v tomto slova zmysle. V podstate to znamená, že nemusím pár ľudí z futbalového mužstva, ktorí sa chovajú niekedy dosť... „divno“.

BOL SI TAM UŽ NA NEJAKEJ PÁRTY?

Na párty som ešte nebol, ale chystám sa túto sobotu (28.9.) na niečo, čomu sa hovorí "Homecoming Dance", takže to by sa snáď dalo pokladať za párty. Ale na typickej americkej domovej párty som ešte nebol. Snáď sa pošťastí.

BOL SI TAM UŽ NA NEJAKOM ZAUJÍMAVOM MIESTE?

Zaujímavé je tu centrum mesta, kde sa dá nájsť veľa pamiatok, reštaurácií etc. Vzhľadom na to, že Indianapolis je veľké mesto, dá sa tu celkom dobre vyblázniť všade, kde je to možné.

JE TO TAM VEĽMI ODLIŠNÉ OD NÁS ?

Od Slovenska je to dosť odlišné, ale ešte sa neviem rozhodnúť, či horšie, či

lepšie. Americký spôsob života je dosť odlišný od nášho, ale ja to veľmi nemusím.

KAMILA MAJDLENOVÁ

AKÁ JE RODINA, DO KTOREJ SA DOSTALA?

Prvá rodina, do ktorej som sa dostala, bol starší bezdetný pár, žijúci v Rapid City v Južnej Dakote. Mali skúsenosti s výmennými študentmi, ja som bola ich piata. Boli veľmi milí a všetko bolo v poriadku, ale po mesiaci som sa musela presťahovať do inej rodiny. Teraz žijem v tom istom meste, ale na opačnej strane, v rodine, kde majú 2 dcéry, ktoré sú na univerzitách a mám sa tu super.

AKÁ JE ŠKOLA, DO KTOREJ SA DOSTALA?

Škola ja veľká, chodí sem asi 3000 študentov. Mám 7 predmetov a najradšej mam španielčinu. Je to veľký rozdiel a určite som tu menej v strese než na gymnáziu.

NAŠLA SI SI TAM UŽ KAMARÁTOV?

Áno, stretla som dve dievčatá z Nemecka, jednu z Fínska. S ďalšími som bola zase na Americkom futbale a hrať bowling. A stále sa zoznamujem s novými ľuďmi.

NAŠLA SI SI TAM UŽ AJ NEPRIATEĽOV?

Nie, nepriateľov som si ešte nenašla. Pravdupovediac, ani som si nepriateľov nehľadala :).

BOLA SI TAM UŽ NA NEJAKEJ PÁRTY?

Na párty som ešte nebola.

NAVŠTÍVILA SI UŽ NEJAKÉ ZAUJÍMAVÉ MIESTO ?

Bola som sa pozrieť na Mount Rushmore a vyšliapali sme na najvyšší vrch v Južnej Dakote, Harney peek.

JE TO TAM VEĽMI ODLIŠNÉ OD NÁS?

Ja si myslím, že áno. Už teraz mi chýba domáce slovenské jedlo.

ZAŽILA SI TAM UŽ NIEČO ZÁBAVNÉ, S ČÍM BY SI SA MOHLA NAŠIM ČITATEĽOM POCHVÁLIŤ?

Mám spolužiačku, ktorá sa snažila nájsť niečo, čo je v USA a na Slovensku nie. Jej pokusy boli napríklad, či máme iPod alebo automaty na kávu. Väčšinou nikto nevie, kde je Slovensko, ale keď poviem susedné štáty, tak už vedia. Mala som ale takú príhodu, že mi povedali, že nevedeli, že Slovakia je v USA!

L'uboš

SLOVO SVÄTÉ

(POVIEDKA)

Na ulici to zapáchalo spáleninou. I keď bola jar, obdobie života a kvetu, na mestskom námestí v Trevíne to smrdelo ako u zlého mäsiara. Nebolo divu, len včera tu upálili troch nešťastníkov.

Zhodou okolností, práve aj jeho dnešná úloha s ochranou pravdy Božej súvisela. Niesol list pre biskupa Trevinského. List mu zveril samotný inkvizítor, ešte ráno. Nezdôveril sa mu, čo by malo byť jeho obsahom, povedal ale, že ho súrne potrebuje dostať k biskupovi Trevínskemu, otcovi Apatejovi. Pre obyčajného mnícha to bola veľká pocta, keďže inkvizítori k tomuto úkonu bežne využívali vlastných pomocníkov a zverenie podobnej úlohy niekomu inému sa považovalo za prejav náklonnosti.

Jonáš by, samozrejme, rád vypomohol aj bez podobnej pomoci, ale priazeň inkvizítora, a teda cirkvi, sa neodmieta.

Ako dorazil k budove diecézy, ešte raz si prešiel rukou po vlasoch a vstúpil. Vo vnútri kostola vládlo ticho a pokoj, na rozdiel od rušných ulíc mesta. Kňaz sa raz prežehnal a zamieril cez chrámovú loď k oltáru, za ktorým alebo vedľa ktorého bežne bývala biskupova pracovňa.

Skôr však, než stihol dojsť ku koncu, zastavila ho zozadu niečia ruka.

„Pomôžem ti s niečím, bratu?“ oslovil ho pokojný hlas.

„Idem za jeho svätosťou, otcom Apatejom, prosím. Nesiem správu od inkvizítora,“ vypustil možno až príliš rýchlo mních.

„Tak to si na správnom mieste, bratu, poď tadeto do mojej pracovne,“ povolil stisk na jeho rameni.

Bolo to prvýkrát, čo videl biskupa, prekvapilo ho teda, že nešlo o žiadneho zhrbeného scholastika, ale o vcelku mladého, dobre vyzerajúceho a zacho-

valého muža s masívnou postavou. Vždy si totiž myslel, že biskupmi sa stávajú len starší kňazi, verne slúžiaci kléru. Ako sa ukázalo, mýlil sa.

„Tak teda, čo takého by jeho inkvizitorská svätosť od nás žiadala?“ ukázal mu ledabolo na stoličku pred stolom.

Jonáš pokorne ponúknuté miesto prijal a vytiahol zapečatený list.

„Správa od Jeho svätosti, inkvizítora Brohma.“

Biskup si zrolovaný pergamen zobral a chvíľu čítal. Potom si sadol, vytiahol pero a niečo do listu napísal.

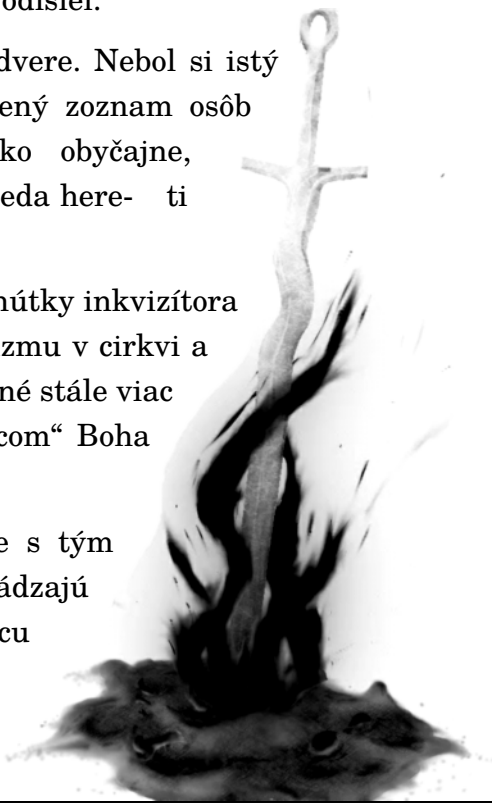
„Zanes to, prosím, k mestskej stráži, bratu,“ podal mu opäť pergamen.

„Ako Vaša velebnosť prikáže,“ uklonil sa a odišiel.

Biskup ešte chvíľu pozeral na zatvorené dvere. Nebol si istý tým, čo práve vykonal. V liste bol uvedený zoznam osôb určených na výsluch. Dôvody boli, ako obyčajne, kacírstvo, buričstvo a vyznávanie diabla, teda here- ti ka.

Podobne ako ktokoľvek iný, chápal pohnútky inkvizítora pre niečo také. S ohľadom na rastúcu schizmu v cirkvi a silnejúce reformačné tendencie bolo potrebné stále viac pripomínať ľuďom to ,že pravým „zástupcom“ Boha môže byť len jedna cirkev.

No v poslednej dobe nadobúdala pocit, že s tým „hájením slova a pravdy Božej“ už zachádzajú príďaleko. Predsa len posielat' na hranicu vlastnú pôrodnú babicu nikdy nie je príjemná záležitosť.

- 1 - spoločenstvo farností rímskokatolíckej cirkvi na určitom území, stanovenom vedením cirkvi - biskupstvo
- 2 - skupina vyššie postavených kňazov

DCÉRA KNIHY

(POVIEDKA NA POKRAČOVANIE)

Zobudil ma obrovský buchot v knižnici. Hneď mi došlo, čo sa deje. Nieкто vošiel do zakázaného oddelenia! Vyskočila som z postele a vytiahla spod nej katanu po dedkovi. Lampáš som si pre istotu nechávala zažatý na nočnom stolíku a teraz mi konečne prišiel vhod. Na dnešnú noc som čakala roky a konečne je tu. Schmatla som lampáš, v rýchllosti si navliekla šedé rifle a biele tielko. Ešte som si zopla moje dlhočizné ryšavé vlasy do chvosta, aby mi nezavadzali pri boji a obula som si kanady. Som strážničkou knižnice ešte len dva roky a už ju začali prepadať častejšie ako mali. Lepšie povedané, vlámavať sa do zakázaného oddelenia, kam smela iba knihovnička – teda ja. Bude lepšie začať od začiatku, však?

Tak najprv teda, kto som JA. Volám sa Elrica. Mám čerstvo 18 rokov a pracujem v knižnici. Vlastne v nej aj bývam. Postavu mám vysokú s váhou akurát, vlasy ryšavé a oči mám okolo zreničky hnedé a po okrajoch modré. K práci v knižnici som sa dostala dedične. Rodičov zabili knihy, pretože vo mne vycítili potenciál, ktorý chceli okamžite využiť. Knihy v zakázanom oddelení to skutočne dokážu. Šesť rokov som sa knižnici vyhýbala, ale keď sa do nej začali vkrádať zloději, musela som ich proste zastaviť. Prihlásila som sa na hodiny šermu hneď po smrti rodičov a so zbraňami, ako sú katana a obyčajné pištole, nie som najhoršia. Vlastne mi hovoria, že som v strelbe lepšia ako ktorýkoľvek človek v dedine. Do knižnice som teda začala chodiť a knihy v zakázanom oddelení ma medzi seba vďačne prijali. Modlím sa, aby ma raz nezabili, keď budem mať deti, ale to očividne nehrozí, pretože ľudia z dediny sa mi skôr vyhýbajú. Do knižnice chodí už málokto, väčšinou sú to podivíni, ktorým sa vyhýbajú tiež. Ale z nejakej práce musím žiť, a tak, keď sa objaví nejaká nová drahocenná kniha, robím čokoľvek pre to, aby som ju dostala prvá a ľudia si knihy chodia ku mne prezerať. Najnovšie výtlačky kníh tiež nájdete skorej u mňa ako v obyčajnom kníhkupectve. Fajn. Vráťme

sa do prítomnosti, pretože ten zlodej v knižnici je nejaký neodbytný a robí tam hluk!

Zbehla som dolu schodmi a po ceste zvesila zo steny pás s nábojmi a pištoľami. Pripevňovať si zbrane k pásu pri behu som si už za tie dva roky, čo pracujem ako knihovníčka, stihla natréňovať. Dvere od zakázaného oddelenia boli opäť vylomené! Prečo nemôžu odomknúť zámok?! Začula som šramot a nejaké kvílenie z útrob knižnice.

„Kto je tam?!“ zhúkla som mojím hrubším hlasom.

„Záleží na tom, maličká?“ ozval sa skôr chlapčenský ako mužský hlas z tieňa políc.

„S tou maličkou by som pomlčala. Meriam meter sedemdesiatosem,“ povedala som otrávene.

„Ja dva metre, maličká,“ odpovedal ten hlas. Až teraz som zbadala siluetu medzi dverami.

„Mám ťa!“ zvolala som a ohnala sa katanou po útočníkovi, ktorý sa jej však obratne vyhol a vyrazil mi ju z ruky.

„Čo si zač?! Vieš, koľko investujem do knižnice?! Nabudúce láskavo odomkni zámok a nevyklamuj mi dvere. Sú strašne drahé!“

„Typická knihovníčka,“ povedal posmešne stále neznámy útočník.

„Bývam v knižnici od svojho narodenia, tak čo by si čakal?!“ zhúkla som oveľa hlasnejšie.

„Lepšie zabezpečenie,“ povedal zas tým výsmešným hlasom.

„Tak fajn. Nechcela som to urobiť, ale nedávaš mi na výber. Varujem ťa naposledy. Vráť sa, odkiaľ si prišiel a vráť to, čo si ukradol. Inak si ma neželaj.“

„Čo by si mi tak ty už mohla spraviť, maličká?“ povedal a začal sa rehotieť ako kôň.

„Ja nič, pretože som na to príliš dobrá, ale oni áno,“ odpovedala som a knihy začali vypadávať z políc.

„Čo si zač?!“ skríkol vystrašene.

„Knihovníčka, ty hlupák,“ povedala som tentokrát výsmešne ja.

„Ale toto nie je normálne!“ povedal a ukázal na knihy, ktoré za mnou začali vyletovať do vzduchu a meniť sa na knižné príšery so zubami ostrejšími než ostrie mačety. Stučky, ktoré slúžili ako záložky sa presunuli k strane, kde sa kniha otvárala a začali sa vlniť ako hadí jazyk, z kožených obálok začali vyrastať zuby a tiecť sliny. Chňapli by po všetkom naokolo, no čakali na môj príkaz. Stačilo jedno jediné latinské slovo. „Oppugnatum!“ skríkla som a knihy vyrazili k neznámemu útočníkovi, lapajúc ústami naprázdno.

„Dost! Prosím!“ skríkol zlodej, ktorý sa krčil v rohu knižnice.

„Prohibere,“ povedala som chladne.

„Chcel som sa, ...chcel som sa len porozprávať, sestrička,“ ozvalo sa z kúta a silueta sa začala stavať.

„Sestrička? Nechci ma rozosmiať!“

„Pozri sa na mňa a uveríš,“ povedal a prišiel bližšie.

Dvihla som lampáš zo zeme a natiahla ruku pred seba. Vykukla na mňa strapatá ryšavá hlava a na chlp rovnaké oči, ako mám ja. Ruka sa mi roztriasla a mala som čo robiť, aby som udržala lampáš.

„Keď v ňom knihy vycítia väčší potenciál než vo mne, určite ma zabijú,“ prebleslo mi hlavou.

„Bojíš sa, že ťa knihy zabijú, ak vo mne vycítia väčší potenciál?“ spýtal sa, akoby mi čítal myšlienky. Knihy naokolo sa rozochveli a nasali pach môjho brata.

„Kde si bol celé tie roky?! Celých tých osemnásť rokov, z ktorých som šesť prežila ako v nočnej more?!“ kričala som po ňom.

„Učil som sa,“ odpovedal stroho.

„Učil?! A za čo, preboha?! Nemôžeš byť môj brat! Proste ti neverím!“

Nikola Červinková
(pokračovanie nabudúce)

DESIVÉ PRASIATKA

(RECENZIA)

matematicky definovať alebo, skratka, akokoľvek škatuľkovať.

Čo to má ale do činenia s nami? Nuž,

Ak je tu jedna vec, ktorú herným vývojárom nezávidím, tak je to žáner hororových hier. Nie preto, žeby som k nim prechovával nejakú formu averzie, ale preto, že ako jeden z mála herných žánrov nemá jasne definované pravidlá. Musíte totiž chápať, hry sú v prvom rade pre programátorov určitý súbor na seba nadväzujúcich pravidiel.

Niečo veľmi jednoduché pre FPSky (CS, BF, Arma...), kde centrálnou mechanikou je strelba alebo pre hopsačky (Mario, Spyro, Sly...), kde zase ide o prosté skákanie. Jednoduché, pretože ide v prvom rade o veľmi formálne/matematické koncepty bez štipky abstrakcie.

V horore to však je oveľa ťažšie, keďže je ako žáner celý postavený okolo abstraktného pocitu strachu. Des alebo strach nemožno jasne charakterizovať ani vymedziť,

možno práve fakt, že recenzovaná **Amnesia: Machine for Pigs** (ďalej už len MFP) je asi najlepším príkladom tohto večného vývojárskeho rozporu.

NIE JE TO TAK, AKO SI MYSLÍŠ

Možno, ak ste už nejaký ten horor hrali, viete, že dnes „štandardným“ postupom pri tvorbe hororových hier je dať dokopy čo najšikaredšiu skupinu monštier a pravidelne nechať hráča ich likvidovať. Je to jednoduché na spracovanie aj pochopenie a to, že s takýmto designom je celý horor po hodine hrania preč, je už sekundárne.

U MFP síce zostali škaredé potvory, ale to, ako s nimi hra pracuje, je už trochu iná „rozprávka“. Je to ťažko opísateľný koncept, keďže jeho jadro spočíva viac v tom, čo neviete, než v tom, čo vám práve hučí do tváre.

Značnú časť hry vlastne ani netušíte, proti čomu idete, ak teda idete proti niečomu a nie ste len trafený na hlavu. Väčšinu času trávite vlastne len skúmaním prostredia, počúvaním záhadných zvukov bez očividného zdroja, čítania znepokojivých útržkov poznámok..., skrátka - budovaním atmosféry.

A to je časť, ktorú táto neoddiskutovateľne zvládla na jedničku. Je až neskutočné, ako už designom jednotlivých prostredí si vás hra dokáže „omotať okolo prsta“.

Temné prostredia Viktoriánskej továrne sú tu dotiahnuté na najvyšší možný stupeň desivosti. Na obrazovke sa doslova nemusí vôbec nič diať, nevyskakujú na vás žiadne zombie, vysoké piskľavé zvuky alebo iné hororové kliše a vy napriek tomu dokázate z jednotlivých prostredí vycítiť akýsi nešpecifický pocit tiaže, napätia až strachu.

Toto všetko je veľmi fajn a byť MFP kniha alebo film, vlastne by jej to stačilo, aby prešla s takmer perfektným skóre. Lenže, čo čert nechcel, ona je to hra, interaktívne

médium, postavené okolo interakcie s hráčom. A nebudem klamať, spôsob, akým to robí, je aj pri všetkej dobrej vôli prinajlepšom diskutabilný.

HRÁŠ, HRÁM, HRÁME

Pozrite sa, to, či sa vám bude MFP páčiť, zaleží najmä na tom, aké obsiahle sú vaše skúsenosti s žánrom

hororových hier. Za predpokladu, že ste už trochu skúsenejší, veselo preskočte najbližšie dva odseky, nie sú určené pre vás. Ostatní, čo máte len minimálne alebo žiadne skúsenosti s video herným hororom,

veselo pokračujte ďalej.

Nezanedbateľnou výhodou druhej Amnesie je jej prístupnosť. Ovládanie je intuitívne a s výnimkou chodenia sa hra točí výlučne okolo fyzikálnych hádaniek. Treba dodať, racionálnych hádaniek, nie, ako býva zvykom u iných hier, kde sa za hádanku považuje, „aplikuj toaleták na plafón, aby si získal babkin pelendrek“. Ale veci v štýle „zo stroja vyletelo kolečko, nájdi ho a vráť na miesto“. Jednoduché a hlavne „zákysuvzdorné“.

Taktiež tu nie žiadna absurdná snaha vás dohnať k infarktu

neustálymi nájazdmi monštier. Celá hra je skôr o tom nepríjemnom pociťte za chrbtom, že vás niečo sleduje, než o zbesilom úteku pred monštrami. A keď už príde na útek pred nepriateľom, tak skoro vždy viete, kam ísť. Ak teda hľadáte niečo ako vstupný titul do žánru hororových hier, *Amnesia: Machine for Pigs* je rozhodne hra pre vás.

Nuž, a teraz k vám, ostrieľaným chasníkom. Všetko z dvoch predchádzajúcich odsekov stále platí, ale nie vždy ako úplne pozitívna vec. Ony fyzikálne hádanky sú síce super a intuitívne, avšak zároveň je ich až príliš málo, pričom aj to málo je postavené okolo doslova triviálnych problémov. V štýle „prejdi na druhú stranu miestnosti a dones kolečko“. Skutočne to miestami pôsobí, akoby vás autori pokladali za hlupáka, čo si nevie zaviazať šnúrky.

To je však niečo, čo sa dá ešte vcelku ľahko stráviť. Skutočnou brzdou tu je fakt, že okrem tých pár primitívnych hádaniek tu skutočne „nič moc“ nerobíte. Po celý čas tu hra naznačuje a vo vás priživuje atmosféru ohrozenia, nebezpečenstva zo strany akéhosi tajomného, neopísateľného zla. Lenže, práve to je to, že ho len naznačuje.

Hra vám síce povie, že niečo ide po vás, ale nikdy to niečo po vás nepošle a v momente, keď toto pochopíte, celá hra sa zrúti sama do seba. Jasné, párkrát sa aj s niečím takým ako nepriateľom stretnete, ale zo zásady si to od vás vyžaduje sa buď schovať za príhodne pohodenú krabicu, alebo pobehnúť pár metrov, než sa hrozba sama zneškodní. A aj keby ste náhodou jednu z týchto vecí nestihli vykonať a zomreli, hra vás jednoducho vysadí pár metrov pred miestom smrti a môžete ísť znova.

Cítiť akúkoľvek formu napätia alebo strachu je v takomto zasadení prakticky nemožné, a to je pre hru, čo je najmä o strachu a napätí, fatálna chyba.

Tým sa nesnažím povedať, že MFP je zlá hra, rozhodne sú horšie (RE6, DS3), a ak ste schopní pri hraní vypnúť mozog a proste brať, čo vám autori servírujú, skončíte s minimálne ľahko nadpriemerným hororom. Je však dosť otáznave, či cieľová skupina pre túto hru je skutočne ochotná niečo také preniesť cez srdce.

Pre detailnejší rozbor zájdite na
[Youtube kanál Ravielsk](#)

Juraj

TO VÁŽNE?

Kačacie kvákanie nerobí echo a nikto nevie prečo.

Hurikán počas desiatich minút uvoľní viac energie, ako dokážu uvoľniť všetky jadrové zbrane na zemi dokopy.

Ročne sa v priemere 100 ľudí zadusí guľčkovým perom.

V priemere sa ľudia viac boja pavúkov ako toho, že ich zabijú.

90 % taxikárov v New York City sú imigranti. Slimák dokáže spať 3 roky.

35 % ľudí, ktorí si dávajú inzeráty na zoznamku, sú už ženatí/vydaté.

Slony sú jediné cicavce, ktoré nevedia skákať.

Iba 1 človek z 2 miliárd sa dožije 116 (a viac) rokov.

Ženy žmurkajú 2 x viac ako muži. Elektrické kreslo bolo vynájdené zubárom.

Je fyzicky nemožné, aby si si olízal svoj lakeť.

Hlavná knižnica univerzity v Indiane klesne ročne o 2,5 cm, pretože, keď bola postavená, inžinieri nerátali s váhou kníh, ktoré budú v budove.

Žiadne slovo v angličtine sa nerýmuje s „month“.

V starovekom Egypte si kňazi vytrhávali všetky vlasy a chlpy z ich tela, vrátane obočia a mihalníc.

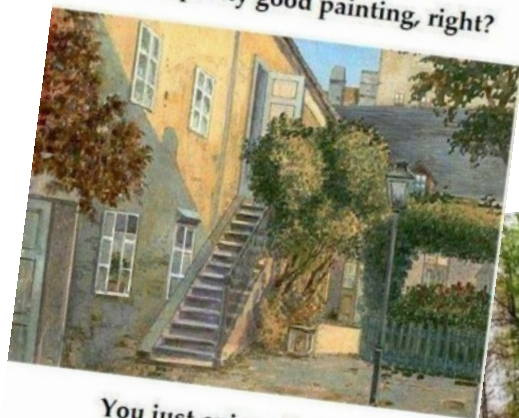
Pštrosie oko je väčšie ako pštrosí mozog.

Ak by bola Barbie skutočná žena, jej miery by boli 39-23-33 a bola by vysoká 215 centimetrov.

Panamské klobúky sa vyrábajú v Ekvádore.

Zapaľovač bol vynájdený skôr ako zápalky.

That's a pretty good painting, right?

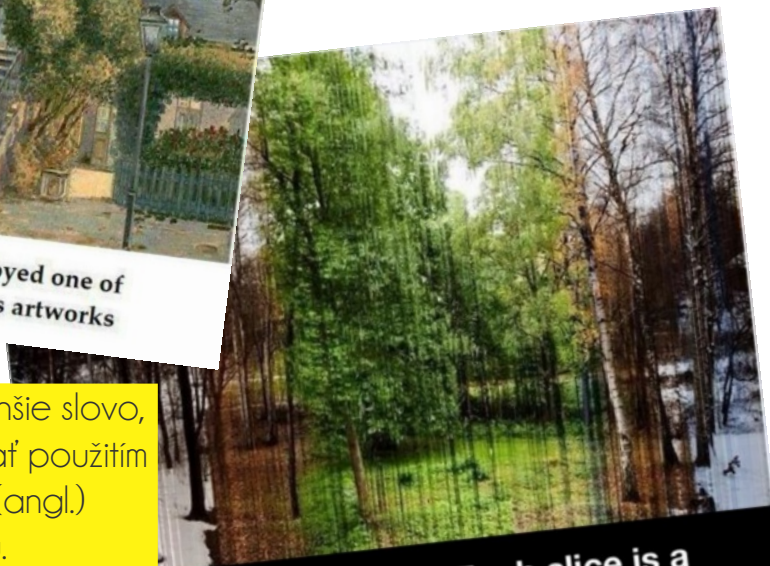

You just enjoyed one of
Adolf Hitler's artworks

Všetky polárne medvede sú ľaváci.

„Go“ je najkratšia kompletná veta
v anglickom jazyku.

„Typewriter“ je najdlhšie slovo,
ktoré môžete napísať použitím
písmen, ktoré sú na (angl.)
klávesnici v 1. riadku.

1 picture, 365 days. Each slice is a
different day of the year.

L'uboř

Dobre deti, nechcem
aby ste si písali všetko,
tak píšete len hrubé čiasti

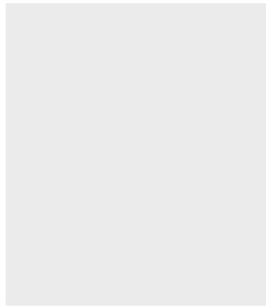
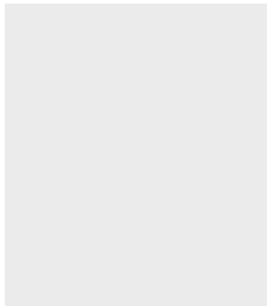
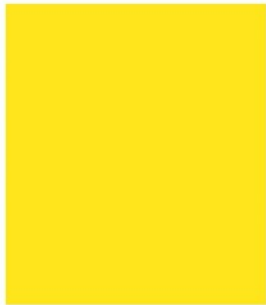
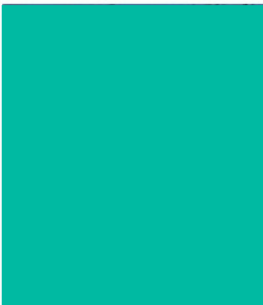
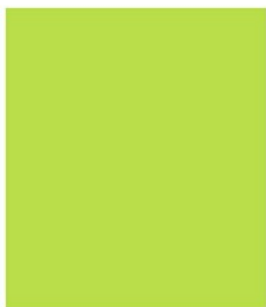
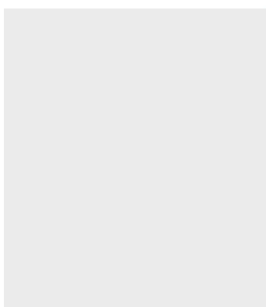
Dobre?

Fajn ,tak
začnime

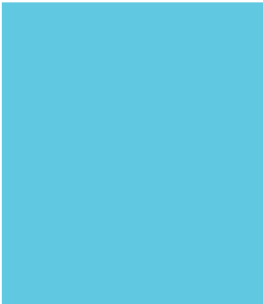
Toto je normálny text, nič dôležité.

A toto je: ľubý text, problém trojke! HA to ste
nečítali, že bantani. LOLLOLOLOLO.
Je to síce nie najväčšie mesto Európskej únie.
Niekoľko je označované aj ako Benátky severu
pre množstvo mostov a kanálov.
Mesto má viac ako 1,8 milióna obyvateľov
a jeho metropolitná oblasť približne 4,3 milióna
obyvateľov. Ročne ho navštívi približne
7,7 milióna turistov (2006)[1].

gymy GYMNÁZIUM
MYJAVA

www.casopisteens.webnode.sk

**ADRESA
REDAKCIE**
Gymnázium Myjava
Jablonská 5
907 01 Myjava

ŠÉFREDAKTOR: Lucia Čierna

Redakčná rada:

Nikola Červinková, Juraj Juráš, Matej Pribiš, Matej Rajchl,
Ľuboš Rybníkar, Tamara Salibová, Kristína Talábová.

Fotograf: Róbert Fritz

Jazyková úprava: Mgr. Ľuboš Barbirík

Grafika: Jaroslava Petrášová

Tlač: Gymnázium Myjava